

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשויות בשלח - יתרו תשפ"א ♦ עלון מס': 58

השגחה שבועית

לא משנה איפה לוחצים

בשנה האחרונה המילים 'לא יאומן' כמעט יצאו מכלל שימוש. דבר שפעם אנשים הגיבו עליו במילים 'לא יאומן', עכשיו הם רואים כי הוא יאומן גם יפורסם. יש חיים 'לפני', ויש חיים 'אחרי'. מי היה מאמין לפני שנה שככה העולם יראה היום. ככה, באופן הרבה יותר מהותי, יש חיים לפני שנכנסים לכולל העולמי של 'קו השגחה פרטית', ויש חיים אחרי שנכנסים לכולל. אנשים שהיו תקועים במשך שנים, בני אדם שמרוב לחץ ודאגה לא מצאו מקום לעצמם, 'הודים' שהטעם בחייהם אבד להם בתהפוכות הזמן וכבר לא האמינו שאי פעם ירגישו שוב שיש טעם בחייהם. פתאום הם גילו עולם חדש. חייהם השתנו מהקצה אל הקצה, הם קיבלו במתנה חיים זורחים, חיים שמחים, חיים שיש בהם הכל. כולם פה אחד זועקים: 'יאומן כי יסופר!' החיים יכולים להשתנות! אלפי תגובות נרגשות מגיעות למשרדי המכון, ומעידות על המהפך שהקו מחולל אצל המאזינים. לפניכם דוגמית קטנה מהאוסף:

יהודי מארצות הברית מעיד:

כבר שנתיים אין לי פרנסה מסודרת, ואני סובל מבעיות קשות בבריאות. אני מחזיק את עצמי שמח ומודה להקב"ה, רק בזכות האזנה קבועה לשיעורים של ר' דוד קלצקין בשער הביטחון. בלי זה איני יודע איך הייתי שורד.

תלמיד חכם מופלג מגלה את צפונותיו הכמוסים:

שנים שאני לא מאמין בעצמי, מדוכדך ושבור, מאוכזב מעצמי. לפני כחצי שנה סבלתי מנדודי שינה. התקשרתי לקו השגחה פרטית, והזדמן לי לשמוע את שיעורו של ר' יהודה מנדל. מאז התחלתי את חיי מחדש.

בעל חוב לשעבר מספר:

עד היום הייתי מסובך בחובות עצומים, לא ידעתי מה לעשות. הרגשתי אומלל. מאז שאני שומע את שיעוריו של ר' בעריש שניבלג, פתחתי את העיניים, והתחלתי לראות שפע של מזומנים.

יהודים רבים משתפים:

כשיש לי ניסיון של כעס או של כל דבר אחר, אני מתקשר לקו, שומע כמה סיפורים של השגחה פרטית, ומיד אני מרגיש שאני מקבל כח לכל תרחיש שקורה.

לפעמים, בשעת קושי, תיאר לי יהודי, אני מתקשר ושומע את הקול של אחד הדרשנים. אפילו אם אני לא מרוכז לשמוע מה הוא אומר, הקול עצמו צועק אמונה, צועק גם זו טובה, 'כל מה דעבידי רחמנא לטב עבידי'.

ברוך ה' שהקב"ה הביא לעולם את הכולל העולמי, הכולל שכולו אמונה, כולו ביטחון, כולו שבח והודאה להקב"ה. זה לא משנה על איזה לחצן לוחצים בטלפון, בכל מקום שמאזינים מקבלים עוד פיסת אמונה ועוד אחיזה בביטחון.

כולכם מחמנים להיכנס לכולל, אנשים נשים וטף. יש אמונה לכולם. לפעמים מספיק כמה דקות ביום כדי לקחת כח לכל היום. נסו והיוכחו.

שבת שלום ומבורך, פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

התוצאות (לא) תואמות לציפיות = הודו לשם

סתם שרפתי בוקר... אך למעשה זה לא סתם. משמים הסכימו שנעשה את ההשתדלות, וגם הסכימו שהתוצאה המקווה לא תצא לפועל. זהו בהחלט הניסיון, להבין כי הכל ממנו ולהודות על כל המהלך, כי מתחילתו עד סופו הוא לטובתנו המוחלטת. אין מה להתאבל על העבר או לדאוג לעתיד, אלא רק להודות על ההווה, חסד ומשפט אשירה. נכון - התוכנית שלי לא יצאה לפועל, אבל התוכנית של ריבונו של עולם יצאה לאור עולם.

ההודיה לבורא על הדברים הרגילים היא המעלה הגדולה של יהודי. בגמרא (ברכות ז:): אמרו: מיום שברא הקב"ה את עולמו, לא היה אדם שהודה לו עד שבאתה לאה והודתו, שנאמר (בראשית כט): "הפעם אודה את ה'". שואל הכתב סופר ז"ל: וכי אבות העולם לא הקימו מזבחות והודו לה' על רוב חסדו עימם? ודאי שכן, אלא הודו על ניסים שמעל הטבע, וכאן לאה הודתה על נס בתוך הטבע, שהרי סתם נשים - ילודות, זה טבע האשה. ולא, כשזכתה בבן רביעי, וחלקה גדול יותר משל כולן, תפסה פלך הודיה. לא קרה לה שום מקרה מחוץ לטבע, היא לא ניצלה ממוות לחיים, לא נקרע לה הים, וגם לא קרה לה שבר ונתרפאה, אלא נתברכה בברכת הבנים שהיא ברכה טבעית. הודיה משובחת זו נתחדשה על ידי לאה, ועל שם ההודיה הזאת נקראים כולנו יהודים.

בגמרא אמרו (שבת קיח:): הקורא הלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף. איך יכול להיות שההלל ייחשב ח"ו להפך? זאת מפני שההללים כל הזמן על ניסים שהיו בעבר, חוץ מדרך הטבע, ומתעלמים מהניסים שבתוך הטבע, שנעשים בכל יום ובכל עת ובכל שעה. והרי הרמב"ן מלמדנו בסוף פרשת בא, שנאמין בכל דברינו ומקרינו, שכולם ניסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם... הכל בגזירת עליון. וכל העולם כולו מושגח בהשגחה פרטית מאת הבורא יתברך שמו.

ועל כל זאת הודו לו ברכו שמו, כי טוב השם לעולם חסדו.

(מתוך שיעור 131 בשער הביטחון)

האיכר זרע זרעים באדמה. הוא עשה את כל ההשתדלות הדרושה: חרש וניכש, זרע ודישן, השקה ושמר, אבל האדמה הצמיחה קוף ודרדה. מה יעשה האיכר? האם יאשים את האדמה הבוגדנית שאינה מתנהגת כראוי, שאחרי כל ההשקעה משיבה רעה תחת טובה? ואולי יוסיף גם כמה חבטות וגונות לאות כעס ורוגז, ורק בשלב הבא יתיישב ויחשוב במה הוא יכול לעזור לעצמו?... נשמע מוזר, אה? מי זה שהולך ומאשים את האדמה בחוסר הצלחתה? הלא לפתי ייחשב.

בסדר היום שלנו אנו נזקקים לעזרת הזולת בתחומים שונים. אנשים פועלים עבורנו, בין בהתנדבות ובין בשכר, ולא תמיד הם יודעים בדיוק מה אנחנו רוצים. רבינו אומר בפרק ד' חלק שלישי שהאשמה של אדם אחר בכך שהתוצאה אינה לשיעור רצוננו, היא כמו האשמה כלפי האדמה על שלא הצמיחה. גם במקרה ההפוך, כשהדבר נעשה לשיעור רצוננו, אין כל טעם לייחס את ההצלחה לא אדם ולא לאדמה. כאשר הצמח יפרה וירבה, אין להודות לארץ על זה, אלא ההודאה לבורא לבדו.

כשמתרגלים לחיות עם ההדרכה של רבינו, מודים על הכל. על מה שהצליח וגם על מה שלא, על מה שתואם את הציפיות וגם על מה שנוגד אותן. אנחנו מפנימים באופן עמוק ואיתן, שבני האדם מסביבנו הם שליחים בלבד, ועל כל תוצאה יש להכיר להם טובה, להודות להם על כך שנרתמו לעזרתנו ועל טוב ליבם. הידיעה שהכל מאת הבורא יתברך לבדו, והוא עושה לנו רק טוב, לתועלת ולתכלית הנצחית, מביאה אותנו להודות על הכל. אין זה אומר שעלינו לעבוד בלי שכל. ממש לא. מוטלת עלינו חובת ההשתדלות, ועלינו לעשות כל דבר בצורה נכונה. לפנות לאדם שמוכשר לעניין, ולעשות דברים שבדרך הטבע אמורים לגרום את התוצאה המקווה.

לעתים, המחשבה שעלולה להתגבש היא: סתם התאמצתי, סתם התקשרתי, סתם מיהרתי לחופה, סתם נעמדתי בתור בשמש או בגשם,

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשמועו בשלוחה 4 (אחר בחירת השפה)

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

מעלית הפירות

ר' נטע סלאנים הי"ו מספר את סיפורו של ר' דוד סופר שיחי' מבית שמש:

בטי"ו בשבט של שנה שעברה, שנת תש"פ, רצייתי מאוד להביא הביתה פירות. שבעה ימים קודם לכן התברכנו כולנו בתינוקות נפלאה למזל טוב, ובטי"ו בשבט חזרה היולדת מבית החלמה. כל כך מתאים ומשמח להביא לה פירות. אבל מרוב הטרדות פרח העניין מזיכרוני. נכנסתי הביתה עם היולדת הטרייה בשעה 2 בצהריים ונזכרתי ברצון הטוב, אבל הבית היה ריק ואני לא קניתי כלום. הרמתי עיניים לשמים ואמרתי: ריבוננו של עולם, שלח לי משהו ליולדת!

אחרי רגע אמרתי לעצמי: שבוע שלם לא היינו בבית, אולי הגיע משהו חשוב בדואר? ירדתי למטה מביתי שבקומה 3, לקומת הכניסה בבניין שבו אני גר - רח' החידי"א 8. פתחתי את התיבה, לקחתי את המעטפות והניירות שגדשו אותה והזמנתי את המעלית. בינתיים התחלתי לפתוח מעטפות.

המעלית נפתחה. נכנסתי, וראיתי שהמעלית יורדת שתי קומות למינוס 2. מישוה הזמין אותה שם.

כיון שהדרך התארכה המשכתי לעיין בניירות. המעלית עלתה שוב ונעצרה. יצאתי מהמעלית, ופניתי כדרכי לכיוון הדלת של ביתי שבקומה 3, נקשתי שלוש נקישות, פתחתי את הדלת ונכנסתי.

רק בשלב הזה, כאשר מול עיני הופיע במלוא הדרו הרה"ג ר' יודל ניישלוס, מו"ץ חשוב מאוד בעדה החרדית, קלטתי שהמעלית נעצרה בקומת הכניסה, ובמקום לפתוח את דלת ביתי פתחתי את דלת ביתו של המו"ץ, מעשה בעל בית, ופלשתי לתחומו בלי הודעה.

"סליחה, סליחה", התנצלתי במבוכה רבה. אבל הגאון ר' יודל שליט"א עם חיוכו הרחב, הכניס אותי לסלון ואמר לי, "מזל טוב, מזל טוב על השמחה, שיהיה לך רוב נחת דקדושה".

השולחן שלו היה עמוס במגשי פירות לכבוד ט"ו בשבט שנשלחו אליו מידידיו וממערציו.

הוא תפס מיד שני מגשים ענקיים ואמר לי: "תראה כמה פירות יש כאן, לא ידעתי מה לעשות עם זה. בהשגחה עליונה ממש הקב"ה הכניס אותך כאן כדי שדווקא אתה תזכה בהם. קח פירות לכבוד ט"ו בשבט ולכבוד השמחה".

התרגשתי מאוד. שוב עשתה המעלית את שליחותה, והפעם לקומה 3. נכנסתי הביתה בשיר ובהודיה לבורא יתברך והנחתי שני מגשים נהדרים, מעוצבים בחן, נחמדים למראה, מלאים וגדושים בכל טוב. "הקב"ה שלח לנו!" קראתי בחדווה. הוא שלח ביד רחבה, כך שהפירות הספיקו לנו למשך חודש שלם!

(הביטחון היומי בחמש דקות, יום רביעי פרשת וארא - מס' 73 / שלוחה 2/0)

עשר בשביל שתתעשר

אני מלמד תשב"ר בירושלים. ערכנו בחיידר מסיבת פורים. הילדים הביאו משלוחי מנות, ובתוכם מעטפות של דמי פורים, שבאו להביע את ההערכה של ההורים בעין טובה. אחרי המסיבה חזרתי הביתה עם כל המשלוחים, השוקולדים, הוופלים וכל הממתקים. אשתי סידרה כל פרט במקומו. את הכסף הוציאה מהמעטפות וריכזה בשקית בד, ואת המעטפות הריקות השליכה לפח.

"אני רוצה לתת את המעשרות לגיסי, התלמיד חכם", אמרתי. "הכסף בוויטרינה בתוך שקית בד", אמרה אשתי. ניגשתי לוויטרינה, התבוננתי בה וכה, הזזתי גביע, חיפשתי מאחורי החנוכייה ובין קופות הצדקה, ושום שקית בד לא נראתה. "זה בטוח כאן?" שאלתי, "אין פה שום שקית בד". "הילדים עזרו לי לפרק את המשלוחים, ויכול להיות ששמו את השקית במקום אחר", אמרה אשתי, "לא נורא. תיתן את המעשרות מחר".

אבל רצייתי לתת היום ולא מחר. שיהיה לגיסי להוצאות פורים, שיהנה מהן כבר עכשיו. שאדע שהמעטות כבר מעושרות ושמורות ולא יהיה לי עול מהעניין. לא רצייתי לדחות את המצווה. ניסיתי לשער היכן השקית, והגעתי למסקנה שייטכן שהשקית היקרה הגיעה לפח עם המעטפות הריקות. ירדתי לפח הגדול הירוק שבחוץ. ראיתי שקית האשפה שלנו כבר קבורה עמוק בפח הזבל הגדול. עליתי הביתה, לקחת כפפות, חילצתי את השקית מבין שקיות רבות אחרות, ואחרי כעשר דקות נמרצות של חיפוש ובידור מתוך הפסולת, נמצאה השקית ובה השטרות שקיבלתי כדמי פורים.

אם לא הייתי מתעקש לתת את המעשר מיד, לא הייתי יכול לתת בכלל, לא לעצמי ולא לאחרים. אודה ה' שזירוני למצווה זו.

(יום חמישי פרשת שמות תשפ"א, בוקר, סיפור 2 - מס' סיפור 17309)

זריזות נגד גנבים

מדבר דוב מהמרכז. שמעתי את המעשה שסופר ביום חמישי בערב, פרשת שמות, על המלמד שמהיר לעשר את הכסף שקיבל, ונזכרתי במה שאירע אצלי לפני עשרים שנה. גם אצלי התברר שהזריזות לדבר מצוה הצילה את רכושך.

בהפסקה שבין מנחה למעריב ישבתי במקומי בבית המדרש, והנה נכנס יהודי בודד, חסר אמצעים. מפעם לפעם הוא מגיע לבית המדרש שאני נוהג להתפלל בו, ואנחנו כבר מכירים זה את זה ועוזרים זה לזה.

"יש לך מדחום?" הוא שואל אותי, "אני רוצה למדוד חום".

במחשבה ראשונה עלה בדעתי לחכות. חום גבוה אינו מהווה סכנת חיים, ואפשר להמתין בנחת עד אחרי מעריב, אך במחשבה שנייה החלטתי כי אעלה לביתי הסמוך לבית המדרש ואביא לו מדחום. הוא נראה כל כך טרוד ומודאג, וודאי יהיה לו נוח יותר לדעת כבר עכשיו מה מצבו.

עליתי לביתי, נעצתי את המפתח בחור המנעול, אך הדלת לא נפתחה לרווחה אלא נעצרה בדרך. היא הייתה סגורה בשרשרת. ידעתי כי איש מלבדי אינו אמור להיות בבית, ואם זה מצב הדלת יש לכך רק הסבר אחד: יש גנב בבית. ככה נוהגים הגנבים, הם סוגרים את הדלת בשרשרת כדי שיוכלו לשמוע מבעוד מועד שמישהו נכנס לדירה. ניתקתי את השרשרת מהמשקוף ונכנסתי הביתה. הספקתי לשמוע את הגנב יוצא מהחלון וממנו עובר אל העץ שעליו טיפס קודם לכן.

ברוך השם, הגנב לא הספיק לקחת מאומה. הוא לא נגע בשום דבר, נראה שהוא חדר לביתי כמה רגעים לפני שהגעתי.

אם לא הייתי קופץ מיד מבית המדרש ומביא לידידי את המדחום, היה הגנב מספיק לגנוב כאוות נפשו, וכמובן גם לחולל מהפכה כדרכם של גנבים. הזריזות לעשות חסד עם יהודי היא שהביאה את הרווח וההצלחה האלה.

(יום ראשון פרשת וארא, לילה, סיפור 5 - מס' סיפור 17379)

סוכריות מן השמים

מספר אברך מבני ברק:

אני סובל מסוכרת נעורים. לפעמים רמת הסוכר בדם צונחת, והוא מצב של סכנת נפשות. התרופה המיידית היא להכניס לפה משהו מתוק ולהעלות במהירות את רמת הסוכר. לבילי שבת חנוכה הלכתי לטיש של הרבי שלי, ובחזור, בשעה אחת בלילה, עשיתי את דרכי הבית דרך גינה

משה, ישראל או ישראל משה?

אחי שיחי' התקשר אלי וביקש טובה. "קיבלתי צ'ק ואני מבקש שתמיר לי אותו במזומן. אני מרגיש טוב, ואיני יכול לעשות זאת בעצמי. המזומנים האלו די דחופים לי".

"בשמחה", עניתי לו, "רק תשים לב שכתוב כאן לפקודת משה קליין, וזה למטב בלבד. נראה לך שאוכל להפקיד את הצ'ק בחשבון שלי? אנחנו באמת אחים, אבל השם הפרטי שלנו שונה".

"תוסיף ליד משה את השם שלך - ישראל. קורה שיש ללקוח שני שמות והבנק יודע רק על אחד. מה הבעיה בזה? תגיד שזה אתה, ותוכל לקבל את הכסף בשבילי".

ידעתי שהוא טועה, המחשב של הבנק יודע טוב מאד את שמות לקוחותיו, ואי אפשר לבלבל אותו בקלות כזו. בכל זאת נעתרתי לו משום כבודו. הוספתי את שמי - ישראל, כך שעל הצ'ק היה כתוב: ישראל משה קליין. ניגשתי לבנק לפדות את הצ'ק. הפקיד בבנק נהג בדיוק כמו שצפיתי. הוא טען שאני 'ישראלי' ולא 'ישראל משה', ואין לו שום אפשרות להפקיד את הצ'ק בחשבוני.

שמחתי שעשיתי את שלי, ואחי ראה שלא התחמקתי סתם מלעזור לו. פעלתי ממש עד היכן שידי מגעת, ואת הצ'ק הכנסתי לתוך מעטפה בצבע קרם מתחת לכרית. המעטפה הזאת נשארה שם. כמה ימים אחר כך קיבלתי סכום גדול, והכנסתי גם אותו למעטפה.

לא עבר זמן רב, והכסף איננו. המעטפה היקרה נכנסה יחד עם המצעים הבהירים לתוך מכונת הכביסה, ורק כאשר אשתי הוציאה את המצעים מהמכונה כדי לתלות אותן לייבוש, היא גילתה פיסות ניר רטובות ומעוכות, זכר למעטפה ולכל אשר בקרבה.

חשבתי שאולי הכסף נשאר מהמעטפה עוד לפני הכיבוס, חיפשתי פה ושם, אך הכסף נעלם. בחסדי השי"ת לא כעסתי ולא רגזתי. אמרתי גם זו לטובה, חכיתי לעבור את הניסיון ברוגע.

אחרי כמה ימים מישהו התקשר לאחי ושאל אותו על צ'ק שרשום עליו 'ישראל משה קליין' ופרטי מספר הטלפון של אחי רשומים בו בצורה ברורה. אחי סיפר לי על כך, ואז התברר כי המעטפה אומנם הלכה לעולמה במהלך הכביסה, אבל תוכנה נותר שלם. כאשר אשתי תלתה את המצעים על החבל לייבוש נשרו שטרות הכסף והצ'ק אל הרחוב - מעבר צר בין הבית שבו אני גר לבין ישיבת מיר המעטירה. במעבר הצר הזה עוברים מאות אנשים בכל יום. אחד מהם, אברך שלומד במיר, מצא את הכסף ואת הצ'ק, כשחיפש סימן למי זה שייך הוא ראה את מספר הטלפון של אחי, וכך קיים מצות השבת אבידה. הכסף חזר אלי בשלמותו.

חשבתי לעשות טובה לאחי, אך למעשה לא עשיתי אלא לעצמי.

(יום חמישי פרשת שמות תשפ"א, בוקר, סיפור 1 - מס' סיפור 17310)

שקטה. לפתע אני מרגיש שרמת הסוכר בדמי יורדת ויורדת, אני חש חולשה וסחרחורת מפחידה. אני ממשם בכיסי, אבל אין בו לא שוקולד ולא סוכריה. התיישבתי על ספסל. לא היה לי שום רעיון איך להיחלץ מהמצב הזה, התפללתי בלי קול שהקב"ה ישלח לי ישועה מהר מהר, לפני שיהיה מאוחר מדי.

והנה אני רואה אברך עובר בגינה, שכן שלי לשעבר. קראתי לעברו בשמו, והוא הסתובב אלי. "יש לך סוכריה?" שאלתי אותו.

"כן!" הוא נענה בהפתעה גמורה. הוא מגיש לי את הסוכריה הקריטית ואומר לי: "אני חוזר עכשיו משלום-זכר, הסעודה שעורכים לכבוד התינוק בליל שבת שלפני הברית. לפני כמה דקות קיבלתי על הראש שתי סוכריות מילד משועמם שישב בחלון, בבניין שלידו עברתי. הרגשתי שקיבלתי את זה משמיים והרמתי את הסוכריות, והנה אני עובר בדיוק בדרך הזאת כדי לפגוש אותך, ולתת לך אותן. הסוכריות האלו נועדו לך".

ברכתי על הסוכריה "שהכל נהיה בדברו". מילים שקבלו זה עתה משמעות עמוקה.

(יום ראשון פרשת ויגש תשפ"א, בוקר, סיפור 1 - מס' סיפור 16984)

נתינה פי מאה

שמי יוסף צבי גולדשטיין. אחד מקרובי חיתן את ביתו, ועל כן עסקתי בימים האחרונים במצות הכנסת כלה. הלכתי לבתי כנסת כדי להתרים אנשים, אבל יחד עם זה ידעתי ששום דבר טוב לא יצא מדיבור בשעת התפילה, אני מקפיד שלא לדבר עם אדם בשעת התפילה והקדישים, אלא להקיש ולענות כראוי. כמה אנשים ניגשו אלי כדי לתרום לי סכומים קטנים, אך כיון שהיה זה בשעה שהחזן אומר קדיש רמזתי להם שיצאו החוצה.

אחד מהתורמים אמר לי: "אני ממש מתרגש לראות איך אתה מקפיד שלא לדבר בשעה שמישהו אומר קדיש. תכננתי לתת לך חמישה שקלים, אבל עכשיו אני מגדיל את התרומה פי מאה, קח 500 שקלים!"

המסקנה שלי היא שגם מצות צדקה מתברכת בזכות הזהירות מדיבור בעת התפילה.

(מוצאי שבת פרשת שמות תשפ"א, סיפור 2, אידיש - מס' סיפור 19273)

כרטיס עבודה

סיפור לי ר' נחום הולצמן הי"ו מירושלים:

זה לא קרה לפני כל כך הרבה זמן. בסך הכל עשרים שנה עברו מאז, והמושגים שליוו את חיינו בשעתו אינם רלוונטיים היום בכלל. גרנו בקרית ספר כי השכירות שם עלתה בזול. על דירה גדולה שילמנו כל חודש 250 דולר בלבד. היה לנו טלפון רק בבית, ועל פלאפון אפילו לא העזנו לחשוב. בזמנו כבר היו עשירים ונדירים שאחזו פלאפון בכיס. אז זה היה חידוש מסעיר. אנחנו בכל אופן היינו אומנם נדירים - זוג צעיר ששם פעמיו לעיר החדשה 'קרית ספר', רחוק מההורים משני הצדדים, אבל בכלל לא עשירים. להיפך. חישבנו כל שקל, וחיינו בצמצום גדול. אפילו בשיחות שהוצאנו מהטלפון הביתי קימצנו. באותם ימים לא חלם אף אחד לספק חבילה של אלפי דקות בארבעים ש"ח לחודש. מי שרצה להתקשר מהדרך יכול היה לעשות זאת מטלפון ציבורי באמצעות כרטיס טלכרט. בטח יש כאן כאלה שזוכרים את הכרטיס שדומה בצורתו לכרטיס מגנטי, ואת הנקודות שמראות כמה דקות ישנן בטלכרט, אם הכרטיס כבר משומש ומרוקן או שהוא 'מלא' ועוד ניתן להתקשר באמצעותו.

טלכרט הייתי קונה מדי פעם, לא תמיד. גם זה היה יקר בשבילי. לכן תבינו איזו התרגשות מילאה את אשתי כשמצאה על מדרכת הרחוב טלכרט מלא. "יופי, אני יכולה להתקשר עם זה להורים שלי", היא אמרה.

"מה פתאום? צריך להשיב את האבידה לבעליה".

"בטוח?" אשתי היתה בטוחה שאין בעיה להשתמש בטלכרט. היא חשבה שזה כמו כסף, אל אני טענתי כי זה לא אותו דבר, לכל כרטיס יש עיצוב אחר, ובעל הכרטיס יוכל לזהות את שלו בקלות. היא ניסתה להגיד שהמאבד שהתיאש וככה התווכחו. אני חושב שהוויכוח פה היה בין דקדוקי עניות לדקדוקי הלכה. "ידוע שמדבר אסור לא מרוויחים", הסברתי, "ניכון שזה קצת קשה, אבל חבל שנפספס את ההתגברות על האיסור של גזל. הרי כל התגברות מביאה שפע ברוחניות ובגשמיות".

אשה שעמדה שם בצד שמעה את הדיבורים שלנו, ולה, למרבה הפלא, היה פלאפון. מחיר שיחה ממכשיר כזה היה יקר מאד, אבל האשה הזאת ריחמה על אשתי ואמרה לה: "אני מבינה שחשוב לך מאד לשוחח בטלפון. את יכולה לדבר עם זה. קחי, תדברי כמה שאת צריכה".

אחרי השיחה האשה התעניינה אצל אשתי במה היא מתעסקת, והציעה לה לעבוד בקרית ספר בעבודה משתלמת.

שנה שלימה היא עבדה שם, עד שעברנו לירושלים.

מהסיפור הזה אני לומד מוסר עד היום. כמה היינו מרוויחים אם היינו מוצאים כל מיני קולות שאפשר להתקשר עם הטלכרט? היינו מדמיינים שהרווחנו 5 שקלים, כאשר למעשה הפסדנו משכורת של שנה שלימה. ברחמי השם יתברך הרווחנו את המשכורת, אבל יותר מזה הרווחנו את ההתגברות לעשות את רצון השם.

(הביטחון היומי בחמש דקות, יום שלישי פרשת וארא - מס' 72 / שלוחה 2/0)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

שאלה מספר 12

במשפחתנו יש פגם כלשהו שמרטיע רבים להשתדך איתנו. ביתי, שהייתה מאוד מיוחדת ומוכשרת דילגה על שני אחיה והתארסה. אנו מאוד שבורים מהמבצע ומתחזקים גם אם זה לא קל. לאחרונה התחלנו לחשוב: אולי צריך להרפות מהחזיקים, להשלים עם המצב ולהגיד זה רצון השם, האכן?
 ב.ל. גני תקווה

הרב ברוך הכהן מני ברק: הצער שיש לך מונע ממך להביט על מצבך בעיניים פקוחות. דיוע לכול שלא המושלמים מוצאים שידוך בקלות, וכן אלו המלאים חסרונות לא תמיד הם מתעכבים. לכולם זמן ועת לפי גזירתו יתברך. הקב"ה דורש מאיתך יישוב הדעת ושמחה, תתחזק ותיוועש.

הרב שמעון קובל מאלעה: ההתחזקות באמונה מביאה שלווה ורוגע. ומובא על כך בספרים שעצם השלווה הרגועה הם הישועה. בזה עליך להאמין שלא פגם המשפחה מעכב את השידוכים אלא שעדיין לא הגיע הזמן מאת השם.

שערי תפילה לא ננעלו

הרב אירי חיים ריבני מבית שמש: הר"ג רבי יעקב ישראל לוגאסי סיפר לי שאחד אמר לו שהרבה שנים הוא מתפלל על דירה וזה לא עזרו. ענה לו: אתה חושב שהתכלית היא הדירה והתפילה היא האמצעי. לא כן, הקב"ה רוצה בתפילות שלך, כאמצעי לכך אין לך דירה. שואל יקר, אכן, צרתך צרה, אבל הקב"ה רוצה שתמשיך להתפלל, וישועה ה' כהרף עין.

הרב יוסף מימון ממאור חיים צפת: הרמב"ם בהלכות תפילה מביא: יתחנן כפי כחו, זאת הדרך שהתפילה תקבל, להתפלל לפי כוחו ולא יותר. זאת עשה, תתפלל להשם לפי הכוח שלך ובוודאי תקבל תפילתך לרצון.

הרב אברהם גודמן מקריית ספר: לפי מבטך נראה לך כסתיירה להתחזק בזכויות שונות ולקבל יסורין באבה ובאמונה שהכול טובה. אך זה אינו נכון, יהודי פותח את התהילים ושופך נפשו לפני השם ובעת תפילתו אינו משלים עם מצבו, ויפה צעקה לבטל גזירת שמים. אמנם, לאחר התפילה בחיי היום יום מקבלים הכול באמונה ובאהבה ומודים לה' על טובו וחסדו.

הרב יוסף מאיר מתפרח: נצטט לפיך את מתיקות לשון השפת אמת (ויגש תרל"א): ... בכל שעת צר והסתרת פנים לכל איש ישראל, העצה - להתבטל לרצון השי"ת. וסיום דבריו: בכל מיצר יוכל אדם לבקש מהשי"ת ... כשמבטל עצמו להאמת ומבקש עזר להינצל, נענה: עיני שם באריכות.

שאלה לגיליון 60

אנו אומרים כל יום בשמונה עשרה 'ותן שכר טוב לכל הבוטחים בשמך באמת. שאלתי: א) למה דוקא בבטחון מתפללים שיתן ה' שכר, ולא מצאנו תפילה כזאת בשאר מצוות. ב) מהו הלשון 'באמת', וכי שייך לבטוח לא באמת. ג) למה דוקא על בטחון אומרים 'ישים חלקנו עמכם'?

מ.א.ש. - ירושלים
02-6599-189 | 023011300@gmail.com | בימי | [דקות] 7-3 | שם השואל יכתב בארשי תיבות ושם עיר. תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר ע"י יום ראשון פרשת משפטים (ניפורסו בגיליון 60). שם השואל יכתב בארשי תיבות ושם עיר.

השפעה פרטית

מצד התקלים

קניתי שטריימל חדש. במוצאי שבת הילד שפך עליו בטעות כוס שתיה מתוקה. אין צורך להרחיב מה היה קורה לי אם לא הייתי מאזין קבוע לקו. בזכות ההאזנה הקבועה לקו חייכתי ואמרתי 'גם זו טלובה'. תודה לכם מזכי הרבים.

י.ש. - ירושלים

במשך חמש וחצי שנים אחרי החתונה אשתי ניסתה להיכנס לתחום ההוראה ללא הצלחה. הבטחתי שאם היא תקבל את תחום ההוראה, אתן שלוש חודשים ראשונים חומש מהמשכורת למכון שער הביטחון. ברוך ה' היא התקבלה ממש בהשגחה פרטית מופלאה.

ע.ו. - בני ברק

קח גם אתה שותפות קבע בהצפת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הווה למזכי הרבים: בניי ובני בניי יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק	משלוח בדואר	בעמדות נדרים
902 סניף	ת.ד. 5475	פולט על שם
57390056	ירושלים	'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

הסכם יששכר זבולון

בחי' אלף מאזינים לחדש בכלל העולמי השגחה פרטית

על ידי ולנוכח עידן ישראל בן טר אסתר וזוג' איריס בת סוליקה ויוצ"ח שיחי

לוכר הרה"ק רבי שלמה בן יצחק זצוק"ל הי"ד מקרלין והרה"ק רבי ישעיה ב"ר משה זצוק"ל מקערסטיר ולע"נ הילדה מרים חנה הי"ד בת יבלחטי"א הרב יעקב

ולנוכח עובדי מרים פיננסיים

עלוניים ל-100 בתי כנסת

לעילוי נשמת מרת חוה מאנצ'י ע"ה בת הרי"ר אברהם ז"ל עלתה למרום כ" שבט תשע"ג

עלוניים ל-100 בתי כנסת

להצלחה בכל העניינים

עלוניים ל-40 בתי כנסת

לזכות י.ר. בן n.פ. לזיווג הגון

יששכר זאב בן רבקה, יונה בת שרה לאה וכל יוצאי חלציהם

המעוניינים להפיק את העולון מחממים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנושי בין 12:00-14:00

ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה וזמור אליים ב"ד

מעלון הגליונות היטה ללא תשלום למפיצים 250 עלונים ומעלה בהצגת מקורות חלקה
ההורשה לקבלת העולון במייל בכתובת B023011300@GMAIL.COM
ההורשה לעלוניים באדיש ואנלית במייל ה"ל

העולון יוצא לאור בשפות עברית, אידיש ואנגלית

לקבלת העולון במייל 7- B023011300@GMAIL.COM

קודה מתוך שיעור המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד

רבתי, הגיע הזמן להכריז: אני לא נבהל...

זקנתי ע"ה היתה אומנת לרבי אברהמיני בקנטונות). הוא אמר לי: הרבי מעולם לא נפגע, כל מה שאמרו לו או עשו לו - לא געג אליו. בימי צר ומצוק, מי המלחמה הנוראה, רצו הנאצים מי"ש להשפיל את רבי אברהמיני והורו לו לטאטא את הרחובות. אותו צדיק עשה את הדבר בשמחה, לא נפגע ולא נעצב.

בדורנו אנו, מחלת הרגישות (נחיתות - sensitive) מכה גלים. נעלים מכל דבר קטן, כל מילה שלא נאמרה במקומה מכאיבה את הלב. חז"ל אומרים על האיסטניס שחייזר אינם חיים. אמנם, כוונת חז"ל לאיסטניס מסוג אחר, אך גם הרגישות היתרה בכלל זה.

אנשים מסתובבים שבורי לב ומלאים בעגמת נפש: "לא מעריכים אותי, לא אווזים ממני..." נורא נורא, פוגעים בו, נוגעים בקדושת כבודו.

הרה"ג ר' חיים מרדכי ויינגרנאץ ז"ל, ראש הוועד דנובהרדוק ניו יורק, אמר לי פעם: בשמים יענישו את האדם על כל עגמת נפש שהייתה לו לאדם, כי הכול מהקב"ה וכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד.

רבתי! הגיע זמן ההכרזה, כל אחד יכריז בפני חבריו: אני לא נבהל אם פוגעים בי, אני לא צריך שיעריכו אותי (אמנם אין צורך לעשות פעולות לזה...). מה יש אם לא מעריכים אותי? אז לא. מה בכך חשושים שאני משוגע? שיחשבו. תלמדו לצחוק מהעולם.

כך תעקרו את המידה הרעה ששמה 'כבוד', המוציאה את האדם מן העולם.

תשובות רבות הגיעו בסגנון אחד, וכל אחד בשמו הטוב יבורך: עליך לדעת שהמצב הקיים הוא רצון השם. ידיעה זו אינה מובילה לידי 'יאוש, אלא לידי ביטחון ואמונה. אמנם זוהי מדרגה גבוהה מאוד, אך רק על ידי ההתחזקות וקבלת רצון השם באבה ובשמחה מביאים את הישועה.

הטוב הגנוז

הרב חיים מאיר וסרמן מבני ברק: יארבעים יום קודם יצירת הולד מכריזים בת פלוני לפלוני" - הכריזו גם על הילדים שלכם... ידוע בשם גדולים שייחוס המשפחה אינו מעכב. בקרוב תמצא משפחה שטוב להם במצבכם.

הרב רפאל מנחם טויסיג מירושלים: אל תפריד בין הצרה לישועה, כלומר, הצרה מאתו יתברך וגם הישועה ממנו. ציינת בשאלתך שיש פגם במשפחתך, בזה שאתה מודע שיש בעיה מסוימת זה כבר חצי ישועה. ובקרוב תזכה להתברך במזל טוב על שני הבחורים היקרים שלך.

הרב יהודה גבירצמן מבית שמש: למרות הפגם בתך התארסה. זה כבר סימן טוב שגם לשאר הילדים תגיע הישועה בקרוב. עליך רק להאמין בכך.

הרב דוד לייפער, הרב אהרן כהנא מירושלים: הולך לך קשה בשידוכים? סימן שמחה לך משהו טוב. "דבר טוב מגיע קשה". למצוא יהלום לוקח זמן. בשאלה אתה כותב על 'פגם כלשהו', חוץ מזה הכול בסדר, תודה לו על מה שיש, בזכות ההודאה תבוא הישועה.

יישוב הדעת ושמחה

הרב דוד ישראל מבית שמש: בשאלתך אתה בוחר להכיר שמצבך הוא 'רצון השם' בדרך הייאוש והעצבות. ההיפך הוא הנכון, מתוך שמחה תוכל להכיר שזהו רצון השם, ובכך להמתיק את הגזירה ולהצמיח ישועה.

הרב שלמה שמעון חסמן מבית שמש: ברכת מזל טוב חמה על אירוסין הבת, בקרוב תזכה להתברך על שאר הילדים. הרה"צ רבי אליהו רוט ז"ל אמר פעם ליהודי שבכה לפניו על שאינו מוצא שידוך לבתו, שעליו לשמוח ולהודות שהשם יתברך חנן אותך באשה, לשמוח עוד שיש לו בת, ולהוסיף שמחה על כך שבתו בריאה בנפשה ושצריך לחפש עבורה שידוך. זאת היא הדרך לישועה, לראות את הטוב ולשמוח על כך.

הרב רפאל שינברג מירושלים: משתתף בצערך, קשה להתמודד במצב כזה. מאידך, עליך לדעת שפאניקה ולחץ מעכבים את הישועה. קח את הרוגע - ובקרוב יגיע זמן הישועה.

חכלית העולון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיופריע להחפלו ולשמוע קריאת התורה.